

Trebuia să moară Isus Hristos?

Duminică, 17 iunie 2007

Gili Cârstea

Modelul penal despre jertfă a avut un rol hotărâtor în toată această perioadă de beznă spirituală. El ne-a păstrat sub protecția legii prin motivația fricii de moarte sau de pierderea mântuirii. Cât timp ne agățăm cu disperare de lucrurile începătoare ale credinței, este mai sigur să stăm sub lege, decât să ne punem viața în primejdie fără rost. Atâta timp cât socotim că Dumnezeu pedepsește cu moartea pe călcătorii legii, este absolut necesar să ne prindem de credința că Isus a plătit vina păcatului în locul nostru. Cui a plătit-o – diavolului sau lui Dumnezeu – este irelevant pentru această mentalitate de vechi legământ. Robii, sau copiii imaturi, nu au astfel de probleme și nu își pun asemenea întrebări. Și nici nu este cazul să fie tulburați cu asemenea complicații.

Dar când inima și mintea se deschid către lumina neprihănirii lui Hristos, apar imediat întrebările care așteaptă de decenii să fie puse: Cine L-a omorât pe Hristos? În ce fel moartea Lui satisface nevoia de dreptate a legii? A trebuit să moară Isus? Altfel nu se putea? Și dacă nu trebuia să moară, cum a ajuns să fie pus pe cruce?

Credința populară, bazată pe vechiul legământ, este că răstignirea lui Hristos a fost plănuită și dusă la îndeplinire de Dumnezeu, ea fiind singura cale de ispășire pentru păcatele omenirii, trecute sau viitoare. Și, bineînțeles, Dumnezeu S-a folosit de oameni și împrejurări, chiar dacă nu a făcut-o cu mâna Lui. Dar acesta era scopul, el trebuia realizat, și fără de el omenirea nu putea fi salvată. Sângele trebuia să curgă, altfel legea nu era satisfăcută.

Există însă trei categorii de martori care dau peste cap acest concept despre jertfa lui Hristos. Ei susțin cât se poate de convingător că nu a fost nici dorința, nici planul și nici intenția lui Dumnezeu ca Isus Hristos să fie pus pe cruce. Și ei mai declară că răstignirea nu s-a produs nici măcar accidental, ca o consecință nefericită a unui concurs de împrejurări nefavorabile. Să urmărim mărturia lor:

Petru:

„Bărbați Israeliti, ascultați cuvintele acestea! Pe Isus din Nazaret, om adevărat de Dumnezeu înaintea voastră prin minunile, semnele și lucrările pline de putere pe care le-a făcut Dumnezeu prin El în mijlocul vostru, după cum bine știți; pe Omul acesta, dat în mâinile voastre, după sfatul hotărât și după știința mai dinainte a lui Dumnezeu, voi L-ați răstignit și

L-ați omorât prin mâna celor fărădelege. Dar Dumnezeu L-a înviat, deslegându-I legăturile morții, pentru că nu era cu putință să fie ținut de ea” (Fapte 2:22-24).

„Voi v-ați lepădat de Cel Sfânt și Neprihănit, și ați cerut să vi se dăruiască un ucigaș. Ați omorât pe Domnul vieții, pe care Dumnezeu L-a înviat din morți; noi suntem martori ai Lui” (Fapte 3:14-15).

Vă rog să remarcați ideea din versetul 23, unde Petru spune că Hristos a fost dat în mâinile autorităților bisericii „după sfatul hotărât și după știința mai dinainte a lui Dumnezeu.” Aceasta nu înseamnă, cum pot deduce unii, că Dumnezeu L-a dat în mâinile lor spre a-L omorî. El L-a dat în mâinile lor ca să se vadă cât de clar se poate cum reacționează oamenii păcătoși atunci când sunt confrunțați cu neprihănire pură. Textul vrea să spună că Dumnezeu nu S-a amestecat să le împiedice planurile, deși știa mai dinainte de ceea ce sunt copiii Săi capabili, și cum vor proceda.

Isus Hristos:

„În toate zilele eram cu voi în Templu, și n-ați pus mâna pe Mine. Dar acesta este ceasul vostru și puterea întunericului” (Luca 22:53).

„Dar acum căutați să Mă omorâți, pe Mine, un om, care v-am spus adevărul pe care l-am auzit de la Dumnezeu. Așa ceva Avraam n-a făcut” (Ioan 8:40).

„Voi aveți de tată pe diavolul; și vreți să împliniți poftele tatălui vostru. El de la început a fost ucigaș; și nu stă în adevăr, pentru că în el nu este adevăr. Ori de câte ori spune o minciună, vorbește din ale lui, căci este mincinos și tatăl minciunii” (Ioan 8:44).

„Nu voi mai vorbi mult cu voi; căci vine stăpânitorul lumii acesteia. El n-are nimic în Mine” (Ioan 14:30).

„Isus zicea: ,Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac!’ Ei și-au împărțit hainele Lui între ei, trăgând la sorti” (Luca 23:34).

Conducătorii iudei:

„Când L-au zărit preoții cei mai de seamă și aprozii, au început să strige: ,Răstignește-L! Răstignește-L!’ ,Luați-L voi și răstigniți-L’ le-a zis Pilat, căci eu nu găsesc nicio vină în El. Iudeii i-au răspuns: ,Noi avem o Lege, și după Legea aceasta, El trebuie să moară, pentru că S-a făcut pe Sine Fiul lui Dumnezeu” (Ioan 19:6-7).

Avem aici mărturii din trei surse: declarația inculpatului, declarația criminalilor și declarația martorilor oculari. Din toate aceste depoziții oricine poate înțelege că răstignirea a fost plănuită de oamenii păcătoși, aflați sub stăpânirea lui Satana, și că scopul primordial a fost acela de a-l închide gura. Hristos strica lucrările diavolului, și îi punea în primejdie împărăția.

Poporul lui Dumnezeu nu știa că se închină unui Domn fals, așezat fraudulos pe scaunul de domnie al lui Dumnezeu, în templul lui Dumnezeu. Ei nu știau că „oamenii pe care Dumnezeu îi chemase să fie stâlpul și temelie adevărului deveniseră reprezentanții lui

Satana” (DA 23). Ei nu știau că „actele ceremoniale pe care Însuși Dumnezeu le instituiseră erau transformate în mijloace de a orbi mințile și de a împietri inimile” (DA 24).

Hristos trezea națiunea la realitate, iar oamenii începeau să simtă valoarea unei vieți de autentică credință și prezență a lui Dumnezeu. Falsul și autenticul se aflau față în față, iar contrastul era izbitor.

Reprezentanții lui Satana din Sinedriu nu numai că au plănuit să-L elimine fizic pe Hristos, dar au mers până acolo încât i-au sucit mâna la spatele procuratorului roman, care se împotriva unei asemenea grosolane călcări de lege. Iar cerul era alături de Pilat, avertizându-l să nu asculte de cererile nebunești ale conducătorilor evrei.

Dacă așa stau lucrurile, cum putem susține că răstignirea urmărea să satisfacă neprihănirea lui Dumnezeu? Cum ar fi posibil ca o astfel de lucrătură tâlhărească să devină marele act al răscumpărării noastre? Ce legătură este între lumină și întuneric? Cum pot colabora Dumnezeu și Satana fără ca Dumnezeu să Se închine lui Satana? Neprihănirea și nelegiuirea nu pot colabora, lumina și întunericul nu pot sta împreună (2 Cor 6:14).

Este uimitor cum dăm noi din cap a pagubă și spunem: „Eu dacă eram acolo nu aș fi participat la o asemenea mișelie,” dar în același timp susținem că Dumnezeu a fost arhitectul întregii operațiuni, și că răstignirea urmărea să satisfacă cerințele unei legi neprihănite. O asemenea mistificare este cu adevărat produsul întunericului, o capodoperă admirată în toate muzeele religioase ale lumii, fără nicio suspiciune că ar fi vorba de un fals celebru. Uimitor!

Biserica rătăciților s-a alăturat mișcării religioase globale care încearcă să vândă falsul acesta unei lumi naive. Iar lumea se va trezi prea târziu să constate că a achiziționat un fals pentru care și-a cheltuit ultimul bănuț, când Hristosul la care s-a închinat cu cea mai mare sinceritate va fi demascat de solia îngerului al treilea.

Ne înțelegem noi responsabilitatea în acest conflict milenar?